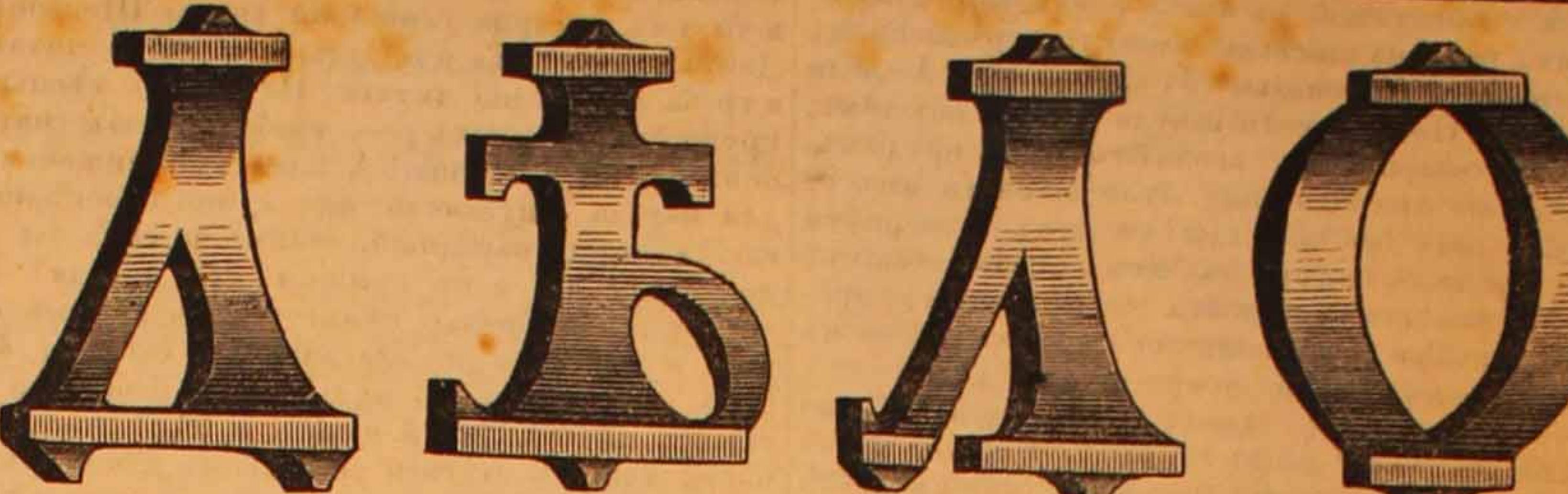

Выходить во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы
кажды рускихъ сялтъ) о 4-ой год. попол. Литер. додатокъ
"Библіотека наїзnam. повѣстей" виходить по 2 печат. ар-
кушъ кожного 16-го и послѣднаго дня каждого мѣсяца.
Редакція, адміністрація и скопедиція підъ Ч. 44 ул. Ци-
ганська.
Всі листы, посылки и рекламаціи належить пересыпать
въ зросю: редакція и адміністрація "Діло" Ч. 44 ул.
Циганська.
Рукописи не віртаються толькож на попереднє вісторе-
жанье.
Посадникъ число стоять 12 кр. а. в.
Оголошення приймаються по цѣнѣ 6 кр. а. в. бути однов-
точки печатной.
Рекламаціи неопечатаний вольни бѣ порта.
Предплату належить пересыпать франко (найлучше
почтовымъ переказомъ) до: Адміністрація часописю "Діло"
ул. Галицка, Ч. 44.

Теорія „карноści narodowej“ гр. В. Дѣдушицкого.

гр. В. Дѣдушицкого

Дня 29 л. серпня здававъ посоль гр. Войтѣхъ Дѣдушицкій передъ четырьма вѣбранными выборцями въ куріи бѣльшихъ посѣлостей въ Станиславовѣ справоуданье въ свои дѣяльности. Колькогодинна его бесѣда доси не цѣлаша опубликована; въ той половинѣ, которую опубликувала доси „Nowa Reforma“ и „Dziennik Polski“, нема ще анѣ словця про властиву дѣяльность парламентарну гр. Дѣдушицкого, але за то въ довжь и въ ширь выкладаются теорія вельможного посла, котрїй остаточно яко характеристика мысленя и поступованя нашихъ шляхетныхъ верховодцѣвъ мають для насъ безперечно бѣльшу вагу, нѣжъ цѣла посольска дѣяльность гр. Дѣдушицкого и его „атенѣ-чиковъ“.

Особливо одинъ уступъ его бесѣды мае
для насть велику вагу, — именно той, де гр.
Дѣдушицкій въ академично заокругленыхъ
періодахъ выкладавъ свою теорію „карпoсi па-
родowej“. „Бувъ я завсѣгды — говоритъ панъ
графъ — и не перестану бути поборникомъ
засады карности народовои. Политичнi моi
прiателi завсѣгды вypисують мi на свой
коругвъ. Деинде выстаетъ сама легальнiсть, въ
нашомъ же вынятковомъ положеню треба чо-
гось бiльше, треба тѣсноi солидарности на-
родовоi. Крiмъ правъ державы, въ котрой
жiмо, мы мусимо накладати собъ власнiй до-
датковiй права, попертiй не вnѣшною, а вну-
трѣшною карностею. Мусимо добровольно на-
кладати на себе вудила. Панъ Казимиръ Гро-
хольскiй назвавъ разъ на засѣданю кола сой-
мового карности народову найважнѣйшою для
насть честнотою политичною. Обѣручъ подпи-
суюся пôдъ тымъ реченьемъ. Завсѣгды и у
всѣмъ повиннi мы на вnѣ выступати соли-
дарно, по чужихъ парламентахъ якъ найпиль-
нѣше дбati о однодушнiсть, въ коль вѣ-
деньскомъ сповнювати волю сойму и кола сой-
мового, въ краю слухати ухвалъ кола поль-
ского соймового и розказацiи комитетовъ вы-
борчихъ, утвореныхъ згiдно съ волею того-жъ
коло. Грѣшить противъ карности народовои
восолъ, который въ радѣ држ. вѣденьской
промовляє або голосує въ іншомъ лусѣ, нѣжъ

Посмертна згадка за криміналіста Івана Жуковського

Ряды нашихъ патріотовъ-ветерановъ, въ р. 1848 положили великий заслуги для нашего народного отродженя, рѣднѣютъ разъ больше. И недавно зложили мы до гроба народного въ найпершихъ дѣятелѣвъ нашихъ, который щиро трудився на народной и церковной вивѣ, — крыл. Іоана Жуковскаго. Вѣчную память его заслугъ подадмо сей краткій очеркъ его житія и физ.

Покойный родився въ р. 1810 въ Снови-
чахъ (коло Поморянъ) въ священичои родины.
Скончавши школы гимназіальныи въ Бережа-
нахъ, а философію (нынѣшну 7 и 8 гізн. кля-
су) у Львовѣ (1822—30), бувъ для своихъ
дѣлъ и отличныхъ поступовъ высланый
на богословіе до Вѣдня (1830—34). По сконче-
нию теологіи заключивъ супружество въ свя-
щеничои родинѣ Рожевскихъ и одержавъ свя-
щеніе пресвитера въ рукъ митрополита Левиц-
кого (1835). Зъ разу трудився покойный на
администраціяхъ въ Миколаевѣ, Чижиковѣ и
Дмитровичахъ (1835—38), а отъ р. 1839 ставъ
парохомъ церкви св. Петра и Павла у Львовѣ.
Ту отдавався отъ початку съ великимъ посвя-
щеньемъ своему званю. Позаякъ въ школахъ и
шубличныхъ институтахъ не было ще тогда
поставленыхъ русскихъ священиковъ, сповнявъ
бъ власнои волѣ въ рожныхъ заведеняхъ
душпастирекъ обовязки; мѣжъ иншими тру-
дився въ браку рускихъ капелляндовъ войско-
выхъ черезъ 9 роковъ въ войсковомъ шпита-
ли безъ вѣякои надгороды. Однакъ особливо

кѣло польске; грѣшить противъ неи обыватель, который убѣгася о мандатъ посольскій противъ волѣ комитету центрального; грѣшить отпоручникъ кѣла польского, который въласну руку перепроваджує обовязуючї умовы невгодно съ волею кѣла; грѣшивъ-бы министеръ Полякъ, который бы остався на урядѣ въ хвили, коли-бѣ переконався, что попада въ засадничу невгоднѣсть съ парламентарною репрезентацію своего народа; грѣшать самозванцѣ, который свою волю противставлять волѣ сойму; грѣшать дневники, которы разголошуютъ ухвалену тайну. У насъ часто не вѣльно высказати свою думку прилюдно; „карнѣстъ народова“ домагася навѣть и тои жертвы отъ пословъ, щобъ принимали на себе мовчки отъ вѣчальности спѣльну за политику, которои не похваляли.“

Мы выписали дословно цѣлый сей придов-
гій уступъ въ бесѣды гр. Дѣдушицкого, щобъ
читатель мѣгъ доочно переконатися, що слѣ-
дуючій наші слова не суть выссани въ пальця.
Гр. Дѣдушицкій заслуживъ себѣ на нашу
вдячнѣсть, именно за ту ю широту и отвер-
тость, съ якою въ повысихъ словахъ выло-
живъ цѣлому свѣтови и намъ головнѣ основы
таємної польско-шляхотской организаціи, котро-
цѣль есть — боронити клясовыхъ интересовъ
шляхты въ Галичинѣ, а въ додѣднѣ разъ та-
кожъ вести таємну политичну конспирацію въ
цѣли отбудованя Польщі. Що и конспираційна
робота не есть выключена въ программы таємної
организаціи, се доказуютъ слова пана
графа, который теперѣшне доминуюче положе-
ніе Поляковъ въ державѣ конституційной на-
зывае „вынятковымъ положеніемъ“, вымага-
ючимъ по-за рамами легальной дѣятельности
ще й великихъ таємныхъ заходовъ послѣ
правъ не державныхъ, але „власныхъ, додат-
ковыхъ“, съ власною, внутрѣшною екзекути-
вою („гугогем“). О колько можемо судити
графъ Дѣдушицкій не дитина, — знає, що го-
ворить, до кого говорить и въ якой цѣли го-
ворить; коли вважавъ потрѣбнымъ завести
бесѣду о той шляхетской организаціи, то ви-
дно, що попередъ добре надумався и готовъ
приняти за свои слова отвѣчальнѣсть. Мы не
хочемо входити въ мотивы, які спонукали его
открывати шляхетскій тайники, але постараев-

мось подъ руководствомъ его слѣвъ выробити
собѣ яко мoga ясне понятье о складѣ, меха-
низмѣ и дѣланю той организаціи, до котрои
гр. Дѣдушицкій и самъ очевидно належить,

На чолѣ организаціи стоитъ нѣбы-то соймъ (гр. Дѣдушицкій разъ, якъ бы черезъ помылку, поставилъ его на туу позицію, мѣжъ тымъ коли звычайно о соймѣ не говорить) и властиво кермуюче тымъ соймомъ „кбло поль-ске соймове“. Звѣстный намъ складъ и ка- стово шляхетскій духъ того кбла, хоть далеко не все звѣстныи его нарады. Експозитурою того кбла соймового есть кбло вѣденсьске, котре має сповнѣти его волю. Звѣстна рѣчь, проводники въ однѣмъ и другомъ кблѣ тѣ самѣ, такъ що неразъ и доглянути не можна, хто кому указы диктує: чи кблѣ вѣденсьске кбу соймовому,

чи на отворотъ. Другою експозитурою кѣла соймового есть центральный комитетъ для выбору пословъ, той самъ комитетъ, до котрого, якъзвѣстно, увѣйшли и жиды-патріотники, а только не увѣйшовъ анѣ одинъ Русинъ. Се власти — а подвладній всѣ, попередъ всего цѣла шляхта галицка. Гляньмо же, якія суть пдеся приписовъ „кагоѣсі пагодowej“ обовязки подвладныхъ супротивъ сихъ „властей“?

Попередъ всего,звѣстна рѣчь, безвзглядный послухъ. Посолъ у Вѣдни не смѣє говориши такъ, якъ ему диктує совѣсть и добро народа, але такъ, якъкаже коло. Обыватель въ Галичинѣ не смѣє старатися о мандатѣ посолскій на подставѣ знанія обставинъ мѣщевыхъ, житя и потребъ народныхъ, але только на подставѣ призволенія жїдовско-польского комитету выборчого. Часопись не смѣє говориши всеи правды, котра могла-бъ пояснити народови пружины и ходъ дѣлъ парламентарныхъ — „карнѣсть народова“ вымагає заховання цѣлого механизму вътайнѣ. Посолъ не повиненъ навѣть передъ свѣтомъ брати изъ себѣ отвѣчальности за такой „политичнїй“ справки, якъ спраша Лендербанкъ-Шварцъ-Каминьскій, и не смѣє очищувати себе самого, а только цѣле кѣло греміяльно. Министеръ не смѣє оставатися на своїй посадѣ, скоро така буде воля кѣла,— воля монарха и добро народа ту зовсѣмъ нѣ при чѣмъ. Загаломъ сказати треба, що цѣла тая организація, котрои головній подставы розкрывъ передъ нами гр. Дѣдушицкій, съ добромъ

Предплаты на „Дѣло“ для Австроіи:	для Россіи:
на цѣлый рокъ . . . 12 зр.	на цѣлый рокъ . . . 12 рубл.
на полъ року . . . 6 зр.	на полъ року . . . 6 рубл.
на четверть року . . . 3 зр.	на четверть року . . . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“:	съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рокъ . . . 16 зр.	на цѣлый рокъ . . . 16 рубл.
на полъ року . . . 8 зр.	на полъ року . . . 8 рубл.
на четверть року . . . 4 зр.	на четверть року . . . 4 рубл.
на самъ додатокъ:	на самъ додатокъ:
на цѣлый рокъ . . . зр. 5—	на цѣлый рокъ . . . 5 рубл.
на полъ року . . . зр. 2·50	на полъ року . . . 2 рубл.
на четверть року . . . зр. 1·25	
Для Венгрии, срѣдн. Россіи:	
на цѣлый рокъ	15 зр.
на полъ року	7·50 зр.
на четверть року	3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“:	на самъ додатокъ:
на цѣлый рокъ . . . 19 зр.	на цѣлый рокъ . . . 6 зр.

цѣлой суспѣльности, съ добромъ обоихъ народностей, замешкуючихъ Галичину, не має вѣчнаго спольного. Въ програмѣ гр. Дѣдушицкого народъ вавѣть про око людске не вглажесь.

Але що найважнѣйше: програма, виска-
зана гр. Дѣдушицкимъ не есть програмою од-
ної якои небудь фракціи польской, але про-
грамою всеи шляхты, спольнымъ грунтомъ
на котрому стоять и коренятся всѣ фракціи
П. Дѣдушицкій, „атеньчикъ“, обома руками
подписув головну засаду „кагности пагодowej“
проклямовану п. Грохольскимъ, проводиремт
„подоляковъ“, съ которыми атеньчики такъ за-
вято неразъ воювали на словахъ. Не згоджу-
ючися подекуды на поступованье, на политику
тои организаціи, п. Дѣдушицкій на саму орга-
нizaцію згоджуясь всѣмъ сердемъ, ба навѣть
въ своїмъ окruзѣ выборчомъ являєсь немовъ-
бы еи апостоломъ и пропагаторомъ и головнѣ
параграфы еи тайного статута выголошує ка-
тегоричными императивами, якъ якбесь мораль-
нї обовязки, котрї кождый знати и заховува-
ти повиненъ. Отъ якї то пружини попихауть
нашї справы краевї! Що бтъ никъ простому
народови, якъ рускому такъ и польскому нѣ-
чого надѣятися, — се бoльше якъ певно.

Новій дороги.

IV

IV.
Въ попередній статії подали мы взорцъ всякихъ „важныхъ“ замѣтобъ, котрій такъ собѣ, въ легкой руки подносятся противъ свободному развоеви рускои національности, — и безъ уваги на то, что тутъ иде о кольканай-цяти-миліонне племя, каждого часу готовы повторятися.

По розборѣ Польщѣ перейдено надъ историчными правами, надъ автономію пооди-
нокихъ частей южной Руси, помимо всякихъ
попередныхъ договоровъ, дуже швидко до по-
рядку дневного; съ южною Русею поступлено
якъ съ завойованою землею, а тамъ, де перше
перся и ширився наплывовыи елементъ поль-
скій, бачимо опосля напливъ въ съвера. Якъ
попередно Польща, такъ опосля нове прави-
тельство зовсѣмъ не дбало о мѣсцевый націо-
нальный елементъ, а вкорѣненіи вплывы поль-
скій и слѣды самоуправы задумало неутрали-
зувати державнымъ централизмомъ и офи-
ціальною россійщиною. Але и Польща не ду-
мала звѣкатися своихъ историчныхъ правъ

народныхъ относився съ горячимъ сердцемъ, любивъ рускій языкъ и працювавъ своего часу много коло него, и стоявъ завсѣгды за самостойнымъ его розвоемъ. Що до переконань церковныхъ бувъ щирымъ уніятомъ, але въ другои стороны видѣвъ добро и будучнѣсть унії лишь въ строгомъ заховуваню правъ рускои церкви ; за-для того сожалѣвъ надъ тими насилиями, котрыхъ Поляки отъ вѣковъ, а Римъ въ послѣдніхъ рокахъ на нашей цер-

квъ допускаются.

Що до личныхъ прикметъ отъначувався
крыл. Жуковскій упереджающою честностию,
учинностию, рѣдкою добротою серця, а бувши
священикомъ на селѣ и отцемъ родины, ро-
вумъвъ всю долю и недолю русского клира.
Особливо бувъ покойный щирымъ ваступни-
комъ вдовиль и сиротъ, котрѣ не зарадъ вѣж-

комъ вдовицъ и сиротъ, котрй не заразъ знайдуть въ капитулѣ рѣвного ему покровителя.

Въ р. 1873 аванзувавъ покойный ще на сколастика капитулы. Однакожъ, коли въ р. 1882 упали на галицку Русь рѣжній тяжкій несподѣванки (насиліе добромильске, вложеніе митрополита), мусѣвъ и покойный уступити зъ капитулы. Яка могла бути причина того, надармо силувався отгадати покойный и цѣла діецевія, бо нѣ правительство, нѣ Римъ не могли ему нѣчого закинути. Фактъ той поравивъ Русиновъ тымъ бѣльше, що стався на вѣть противъ законнымъ постановамъ, — бо рѣшеніе цѣсареке въ р. 1787 приписало выразно, що крылошанинъ не може бути пенсіонований, а статутъ капитулы (гл. XIV) приписує для крылошанъ на случай якихъ беззаконій попередно рѣжній постепеній кары. При-

и выступала въ ихъ обороиѣ, якъ съ оружиемъ въ рукахъ, такъ и пропагандою и придерживаньемъ историческихъ традицій. До того польска иммиграція мала на Руси и землю и интелигенцію маже выключно въ своихъ рукахъ, — хоچе не стало фій оружной силы. И які-жъ то элементы ставали на нашой земли до борбы съ Польщею въ имя самодержавія и обрuseнія? Чи могла дѣяльность сихъ элементовъ мати інші успѣхи, нѣжъ якъ справдѣ потомъ оказались? Отъ отповѣди на тѣ пытани видѣлиася настъ вже сама, юто такъ скажемо, литература предмету, почавши отъ нашихъ: Гоголя и Квѣткі, а скончавши на пекучихъ сатирахъ графа Салтыкова-Щедрина, который самъ бувъ высокимъ чиновникомъ и всему придавився, а котрого сатиры появлялись подъ окомъ россійской цензуры. — Люде низъкої провеніенції, низъкихъ инстинктовъ, безъ науки, окромъ хиба читанія, писанія, та чиновничіи рутини, люде постянаніи въ найброжнѣихъ земель, — ставили себѣ гордо на посадищи апостоломъ единоспасающаго обрuseнія, рѣшили легкую рукою въ найважнѣйшихъ справахъ, були жереломъ, у котрого правительство черпало свои "автентичнѣ" информаціи, ставили справы личнѣи и справы кишень выше всего, — а за тими то людьми стояла мілitarна сила. На платоничнѣи бѣзы и науки, звертаніи (на пр. въ "Новѣмъ Времени") до Полякѣвъ, юто були вже разъ ласкаві вдоволити Польщю въ етнографичнѣи границахъ, т. є. тою землею, де справдѣ мешкаютъ самі Поляки, — отповѣдали Поляки неменше вытревалымъ "поп possimus", числячи на всяки политичнѣи комбинаціи. А въ практицѣ вышло швидко отъ юто: и польскіи паны и чиновники "объединились", але на те, щобъ спольными силами набивати кишень; а якъ-разъ, коли озвався голось "польской интриги", тыхъ препоганыхъ "сепаратистствъ", то и однѣи и другї "дѣятелѣ", хоچе на рѣжніи голосы, але одну пѣснь заголосили: однѣ именно о "интиреѣ", о небезвѣченствѣ для "единства Россіи" и пр., а другі: о "хлопоманахъ", бунтованию мужицтва противъ пановъ и т. и.; вконецъ обѣ стороны: о "економичнѣи интересахъ"... Обрuseителѣ були сейчасъ готові до економичнои згоды съ польскими "патротичнѣи" эксплоататорами, щобъ лишь чимъскорѣ подавити або убити "хлопоманство". Wann sie nur in Koth sich fanden, da verstanden sie sich gleich! — приходится сказати словами Гайного.

Якій-же результатъ сеи дѣяльности обрuseителївъ? — Маже по всѣмъ правамъ боцѣ Днѣпра, отъ Криму по Смоленскъ, отъ Кіїва по Вильну и Люблин, Подолье, Волынь, правобережну Україну, Полѣссе, Бѣлу и Чорну Русл, о сколько коли належала до давніи рѣчи-посполити, заѣда винѣ все ѹе польска иммиграція, а обрuseніе причинилось хиба до ослащенія мѣщевого національнаго (южно-рускаго) элементу о столько (вытеснивши его цѣлковито въ школы и публичнаго жита), юто коли-бѣ такъ прійшлось симъ землямъ высыпали своихъ выборныхъ репрезентантовъ, — то панове Поляки справдѣ коло сего дѣла не потребували-бы бѣльше помучитися, якъ у насъ въ Галичинѣ. Навѣть въ Угорской Руси, де "объединенію" не стояла на завадѣ анѣ одробина, "польской интриги", "фонетики", словомъ: "сепаратизму", — нынѣ въ сѣй Угорской Руси пропагагу "Карпатъ" по "книжно-рускіи" мадариамъ, подъ часъ коли на Буковинѣ, немовъ нарочно для выказанія всїи прустоты деякіхъ громкіхъ окликівъ, православіе стає на службу румунізаціи.

Чи-жъ не природнѣйше было скрѣпити звязь южной Руси съ Россію власне тымъ, чо она шукала поддаючись Россіи, — обвѣченіемъ ломаныхъ Польщею правъ, свободою,

— а вторгнувшій въ чисто-рускіи землѣ положніемъ разъ на завѣтгы аломити скрѣпленiemъ мѣщевого національнаго элементу? А юто справдѣ Поляки коли-небудь думали обѣ тѣмъ, щобъ "сепаратизмъ" зробити своимъ орудіемъ, чи-жъ не природнѣйше було вырвати имъ се орудіе разъ на завѣтгы въ руку и звернути его противъ нихъ та ихъ "историчнѣи" мрѣи, замѣтъ высылати безнечинныхъ проівѣдниківъ всеславянскаго братерства — въ салданы, въ далекій губерніи, и т. д?

Зъ сказаного, вдається намъ, доволѣ ясно

выходить, юто велику прислугу южно-рускаго національності може сочинити въ интересѣ

самої россійской державы. Годъ побиватися

за тымъ, юто могло статися, а не стало; мы

и не хотемо винити нѣкого, бо годъ заперечити, юто досвѣдъ приходити съ часомъ, юто

не дѣ разу стала вѣтна вага національнаго принципу, — впрочѣмъ допускаемо, юто

тогда могло правительство справдѣ уважати

сью дорогу спасеною, хоچе и се правда, юто

тогда уважалася занята земля бѣльше добычю

нового властителя, мѣщемъ для эксплоатациіи въ користь ценгра, якъ рѣвноуправненію частю державы, котра не лишь обовязки, але и права свои має.

Если мѣщевый національный, южно-рускіи элементъ запанує въ школѣ, церкви, судѣ и администрації краю, — юто южной Руси привернєши ви питома, исторична, южно-руска физіономія, — юто школы и церкви подадуть юто разъ ширшимъ верстамъ народа просвѣту на роднѣмъ словѣ и въ роднѣмъ дуєтъ, юто

въ краю офиціальными стане языкъ южно-

рускіи, вышими школами и науковыми ин-

ституціями приспѣшится розвѣй обширной

южно-рускоги письменности, — тогда мовъ

саѣтъ бѣть сонца щене и послѣдній слѣдъ

полонізмъ въ рускіи земель, а южна Русь

стане могучою, вновнѣ свѣдомою свои силы

и цѣли спѣвъ-роботницею при достиженню

спольныхъ цѣлій, — стане могутимъ, дѣяль-

нимъ членомъ россійской державы.

Вказавши на значеніе нашої національности для Россіи яко державы, мусимо порушити ѹе значеніе сеи національности для са-мої себе, а именно значеніе южно-рускоги литературы яко средства просвѣтнаго и культурнаго. Южно-руска литература має свои традиціи, свою исторію; спинювати ви розвѣй, значить врывати съ минувшиною, спинювати природній розвѣй просвѣтніи, духовнаго жита, спинювати отдыкъ живого организму. Люде, племена — се не машины, котрой можна-бѣ самовѣльно перетворовати; для нихъ зрозумѣле попередъ всего те, въ чѣмъ и съ чимъ зро-слі; понятія, погляди вытворюются даже по-воли. Едумаймоа лише въ яку рѣчу, а перейдѣмъ нагло до другои, сейчасъ почуюмо, якъ тяжко намъ буде найтися въ сѣмъ другомъ предметѣ. Языкъ же цѣлого, колькананціаги-миліоннаго народа, се вытѣбрь вѣкѣвъ, се за-сѣбъ понять, въ которыхъ врѣсъ веси народа, котрой лишь ему зрозумѣлъ. Народъ може про-свѣтитися лишь рѣднѣмъ словомъ. Лише прино-роленій до его понять становятъ ему скарбы науки и письменности зрозумѣлъ. Литература и наука не суть цѣлою самі собѣ, але средствомъ, а яко такій мусятъ приоровляти до потребъ и обставин народа. Упадокъ народноги пись-менности, або ви слабосильній розвѣй — се зазмиранье народа.

Коли-жъ говорится о просвѣтѣ народа, то годъ тутъ ограничитися на однихъ "книжоч-кахъ для народа". Певно, юто попередъ всего треба народа научити читати; але просвѣтніе, образованье граміцъ не знаютъ, — по книжоч-кахъ для народа мусятъ послѣдувати книжки, если не має послѣдувати застѣй и давна праца марно пропасти. Нема найменшої причины, котробы вказувала, юто народови виши чи-

чина, котру бувшій намѣстникъ гр. Потоцкій покїдному подавъ, будьто-бы "бнъ съ крылъ. М. стоявъ найблизише до митрополита" отже и вплывавъ найбѣльше на звядъ діецевіи, показалася (хотай-бы се навѣть и становило вину) безпредставною; гр. Потоцкій не мѣгъ того въ круєвъ вплывовихъ осѣбъ оправдати и о-свѣдчить (гр. В. Дѣдушицкому), юто ту мусѣла вайти якася фатальнага помылка. Люде, втаемниченій близише въ тѣ справы, увѣряють, юто ту входила особиста непріязнь въ стороны одного мужа церковнаго, котра на всяки спо-сѣбъ не повинна була такъ далеко посуватися.

Выступивши въ капитулы, остававъ по-кїдному у своихъ дѣтей на селѣ. Черезъ весь

той часъ слѣдивъ пильно за всѣми справами нашої церкви и народа, и мимо пѣдойшлого вѣку забирavъ часто въ нашомъ "Дѣлѣ" свѣй голосъ. Его статіи свѣдчили о великому дѣ-свѣдѣ и горячомъ сердю для справъ рускихъ. Мы вгадаемо лишь за статію помѣщено въ "Дѣлѣ" съ концемъ минувшаго року и при-значену для вѣду делегатовъ обоихъ діецевіи, въ котрой обговорювались способы полѣпшенія долѣ священства. Крѣмъ того помѣщувавъ статіи и въ нѣмецкихъ часописяхъ о справахъ рускихъ. Въ послѣднѣмъ часѣ написавъ для ужитку клира "Право супружеское", призна-чаючи дохдѣ въ него въ користь фонда вдо-вично-сиротинскаго.

то які небудь добутки науки, чи то образу-ючъ умъ и серде гениальнѣи творы Шекспира, Данта, Гетто. Та ю не досыть научити читати, а треба давати юто читати. Не досыть тѣснѣкъ кружкѣвъ ученыхъ, — треба, юто наукъ вѣтъ була доступна. А коли въ книжочкахъ для народа допускаемо яко едини отповѣднѣи вѣтъ чисто-народный, такъ чому же бы не допустити его и въ книжки для народа? Зъ другои-жъ стороны культурабѣт якогось народа и бѣть того ѹе залежить, ю сколько бѣльше самъ бере участь въ культурнѣи роботѣ, а туоже можуть статися средствомъ для проявленія добуткѣвъ власної духовноги праца.

Если-жъ кому байдужна просвѣта народа, если кто уважає головною цѣлою державы обернути еи членѣвъ горожанъ въ несвѣдому масу "mit dem beschränkten Unterthanenverstande", — тому очевидно шода и говорити о важности національной литературы. Толькожъ той и тогды не повиненъ дивуватися, если въ ими теоріи "ограниченого розуму подданчого" ставя право — влочинство, або если темна маса такихъ горожанъ при найблизишої нагодѣ станеся жертвою наїздника, — ба и тогды не повиненъ той дивуватися, а противно узнати въ сѣмъ плѣдѣ рукъ своихъ, коли ся темна маса вержеся на всѣхъ и на все, добре ѹе, если не въ чужой службѣ на своихъ же братей.

Свободнѣй розвѣй українско-рускоги на-ціональности має ѹе свое значеніе не толькожъ для Россіи, але и для всего Славянства въ загалѣ. Якою важною справою въ тѣмъ именно взглядѣ есть полагоджене спору россійско-польскаго, о котрѣмъ толькожъ толкує въ россійскихъ дневникахъ, — на се вкажемо опеля, якъ и на се, ѹе таке полагоджене було-бѣ однѣмъ въ найблизишої ударовъ для ни-щаючи политики тевтонизму. А пока на на-шої земли будуть спиратися (очевидно, вко-нецъ и се въ користь тевтонизму!) два чужи вплывы, подавляючи мѣщеву національность, — поти, вдається намъ, тяжко тутъ думати о треваломъ полагодженю. Зъ другои-жъ сторо-ны не оббѣшлось-бы полагоджене южно-рускоги пытана въ дусѣ справедливости и розумной политики бѣльше великої вплыву и на-весь прочій свѣтъ славянскій.

НОВІЙ ПРОЕКТЬ УСТАВЫ КОНКУРЕНЦІЙНОЇ.

(Дальше.)

Третій контрибуентъ, юто має причиню-ватися до поношена тягаровъ конкуренцій-ныхъ, есть патронъ, а взглядно дѣдичъ. Коли головною основою всякої конституції есть авѣтній нѣмецкій аксіомъ: Gleiche Rechte — gleiche Pflichten, то можемо на смѣло сказать, ѹе тѣ параграфы нашої уставы конкуренцій-ної, котрой говорять о обовязку патрона, далеко ѹе не доросли до засады конституційної. Коли бо устава о патронатѣ признає дѣдичеви, а взглядно іншому патронови рѣшуче право при обсаджуваню парохії, а устава конкурен-ційна, якъ побачимо дальше, признає ему дуже значну участъ въ ухвалюваню тягаровъ кон-куренційныхъ (§. 13. давнои, а 14. проектова-нои уставы) то §§. 5., 6. и 7. давнои, а 6., 7. и 8. проектованои уставы ось въ якій способъ означають розмѣръ юго престації: даъ обовя-зуюсь покрыти шесту часть выdatkѣвъ конку-ренційныхъ, але орони Боже, не шесту часть всѣхъ выdatkѣвъ brutto, а толькожъ шесту часть тої сумы, яка останеть по струченю фонду цер-ковного и престації пароха, ѹе бѣльше, по струченю коштѣвъ роботы тяглои и пльши, ко-тру мусятъ покосити парохіяне. Не кождый въ нашихъ читателѣвъ порозумѣвъ ѹе разу цѣлу донеслѣсть той передестилѣванои преста-ції, — стрѣбуемо пояснити ви цифровымъ примѣромъ. Ото громада Н. буде церковь, розумѣвася деревяну, котрои кошти, пѣсле теоретичної будовничої аналізы, обчислено на 5000 зр. Розумѣвася, ѹе головна часть тихъ коштѣвъ паде на роздобутье, зваку и обробку матеріалу. Окрѣмъ хиба одного управлюючого будовничого, теслѣ и "майстри" въ громадѣ свои,— отъ и гляньмо, якъ при такихъ обстави-нахъ розложитеся тягаръ конкуренційный. Скар-бона церковна, якъ звичайно, убога, дае, припустѣмъ, 500 зр., парохъ на церковь не дае нѣчого, пльша и тягла робота громадянь вынесе ѹе най-менше 1500 зр., — решта выпаде на вартѣсть матеріалу и плату будовничому, столярямъ, рѣзьбярамъ, мальарамъ, ковалямъ и пр. Отже-же толькожъ до тої решты ковкурує патронъ, и то, якъ сказано, дае шесту часть, т. є. 500 зр., и то звичайно въ матеріалъ (деревѣ, каменю и пр.). Бачимо ту за тымъ, ѹе до зви-гнення церкви причинилися:

- 1) Фондъ церковный въ розмѣрѣ 10%
- 2) Парохъ " " 20%
- 3) Патронъ " " 20%
- 4) Дѣдичъ " " 20%
- 5) Громада " " 40%

Коли патронъ и дѣдичъ есть одною и тою са-мою особою, ѹе по мысли осѣдного, выразово-припису проектованои уставы на него спадає въ комитетѣ два голоса, т. є. 40%, правъ: се значить, ѹе за своихъ 10% престації ѹе выконує въ комитетѣ таку саму мѣру права, яку выконує громада за своихъ 80% преста-ції. Коли се ѹе не значить "привилей", то мы радї бы знати, ѹе властиво значить пра-вилей...

Въ той найблизишої тоцѣ (§. 14. проекту), тыкаючай вымѣру права, якъ бачимо, нова, проектованоа устава не толькожъ зробила анѣ найменшої кроку до справедливѣйшого унормованія дотерпѣнськихъ относинъ, але навѣгъ яснѣше, рѣзвѣйше поставила кон-секвенції давної уставы, зовсѣмъ недозволено маркуючи привилей бѣльшої посѣлости надъ меншою, навѣгъ коли та бѣльша посѣлость есть въ рукахъ жицьвскіхъ. Для того мы уважаємо всѣ прочій нѣбъ-то улекшена, якъ устава дае для парохій (якъ засновано въ кождой парохії фонду запасного на по-требы конкуренці

закордование жандарма И. Салетника зъ Монастырикъ. Розправа выказала такій станъ рѣчи: Дня 29 червня с. р. приарештувавъ жандармъ Салетникъ коваля Ганишевскаго, закидаючи ему крадѣжъ коней въ Новой Гутѣ, мазурской колонії. Коли коваль до крадежи той не признавався, то на другій день, 30 липня о. р. жандармъ за- мѣсть побоя уставы отдать вязня судови, оку- вавъ ему на-задъ руки и замкнувъ его въ аре- штъ сельскомъ въ Гутѣ Новой, — а самъ взявши ключъ отъ кайдановъ до себе, рушивъ дальше и ажъ по 4 дняхъ вернувъ зъ Подгаець и зъ Бу- чача назадъ до Гуты Нової. Въ той вандровцѣ приарештувавъ жандармъ Салетникъ такожъ о крадѣжъ коней Василя Кравця, и отдавъ до суду зъ тымъ, що мовь бы тойже до кражѣ признав- ся; Василь Кравець однакожъ показавъ судови- зовій плечъ, свій отъ жандармскихъ побоївъ и показавъ, що найденого у него коня купивъ пра- зовито. Мѣжъ тымъ, дожидаючи жандарма съ ключемъ, сидѣвъ коваль Ганишевскій черезъ Закарп'є въ 3 ночи съ закованими на плечахъ руками, такъ що зелѣза въ тѣло въльися, — ажъ 3 липня с. р. розомкнено ему кайданы, однакожъ не на довго. Бо вже 4 липня с. р. прійшовъ жандармъ Салетникъ по нему до арешту и не м旤гши побоями довести арештanta до признания, скувавъ зновъ на вадъ его опухлій руки и о 11 год. въ ночи по-звивши, що въ дорозѣ вже якось склонить ко- ала призналася. За-для болота на гостинци по-звали люде жандармови суху стежку полемъ, при котрой о 1000 кроковъ за селомъ стояла уста пасѣка вйтa Мих. Тарновскаго. — Нема вѣдківъ живыхъ на тое, що въ той пасѣцѣ въ , години потому, въ ночи зъ 4 на 5 липня о. коло півночи робилося, бо коли два молоды артобники туды на якісь крики надбѣгли, то коваль прилягъ жандарма и на

уменшающу кару, що обжалований бувъ до країнності доведеный своєю кривдою.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(Депутація боснійскихъ селянъ.) Після інформацій часопису „Sziemski Hrvat“ задумали селяне зъ округа Банялюки выслати до цѣсарської депутатію, котра мала-бы представити монарху жалобы населення, бо всѣ жалѣ и скарги, якій засносили дотеперь селяне до властей, не отнесли нѣякого результату. Передъ высланьемъ депутатії рѣшили селяне отнестишися ще до центральної власти въ Сераевѣ. — „Щобы селянамъ не за-кідали — пише „Sziemski Hrvat“ — що не держалися законної дороги и щобы знали, якъ дѣляться въ Боснії и Герцеговинѣ, а именно въ турецкій Хорватії, выправились Стефанъ Станичъ зъ громады Станичъ и Тома Деличъ зъ громады Маєвацъ до Сераєва, щобы въ имени сихъ якто-и сусѣднихъ громадъ занести жалобу на невыносиме положеніе; они були тамъ 13 с. м. и вже вернулися. Дня 20 с. м. отправились тамъ въ той же цѣли зъ громадъ Буковаца, Комарицѣ, Мизинеѣ. Прннявора, Севцаницѣ и Туньесталѣ — Павло Тубиничъ, а зъ Єговаца Рафаль Лозанчикъ. Дня 22 с. м. їдуть въ той самой справѣ до Сераєва Лука Толичъ и Тадей Юричъ зъ Фочи. Всѣ тѣ мужѣ, котрій отоітъ въ звязи съ цѣльмъ на селеніемъ банялюцкого округа, поїдуть, наколи не достанутъ потѣхи въ Сераевѣ, до Вѣдня, щобы цѣсареви на письмѣ жалобы передати. — Дивно кончитъ „Sziemski Hrvat“ — що по окупації подносяться такій жалѣ въ Боснії! Но що-жъ робити земля тверда а небо високе!“

обзвавши, что ковалъ прилягъ жандарма и на
ихъ скричавъ, утекли, а коли надойшло болѣе
людей, то не застали вже ковала на мѣоци, лишь
передъ дверми пасѣки лежавъ жандармъ Салет-
никъ безъ душѣ, а коло него покинуты кайданы.
Два днѣ потому доставлено Ганишевскаго
къ опору его до суду и лѣкарѣ судовѣ посля
здуція жандарма и оглянувши Ганишевскаго на
обѣ осудили, что у обожъ отъ душенія горло и
ни были опухлі и подергѣ ногтями, але ковалъ
одержавъ душеніе, а жандармъ отъ удушенія
гивъ. Кроме тыхъ знаковъ на горлѣ отъ ду-
шенія, найдено скрѣзь на тѣлѣ ковала синцѣ отъ
рабѣвъ, а на обоихъ рукахъ раны отъ кайдановъ.
Въ тѣ знаки покликуючись, оповѣдае ковалъ Га-
нишевскій, что жандармъ завѣвъ его до пасѣки и
припявши скованого ланцухомъ до стовпа,
ставъ его головою до стовпа товчи и рѣжными
ножами звукатись надъ нимъ за те, шо ко-

пособами знатились надъ нимъ за те, что колъ до вины не признавався. Середъ того катованія однажды почувъ Ганишевскій, что ему зъ рукъ палача обсываются и тогда то имився онъ обома руками жандарма, отвернувъ правою рукою багажъ, которымъ жандармъ хотѣвъ его пхнуть, и левымъ жандармъ имивъ его за горло и ставъ душить, то въ оборонѣ своего житя схопивъ и онъ жандарма за горло и оба звалившись на землю душили одинъ другого такъ довго, ажъ Ганишевскій почувъ, что его вже жандармъ не душить.

(Множи заходы колонизаціїї Австріи надъ Конго). Передъ колькома днями подали „Нашвиг-гег Nachrichten“ вѣсть, что австрійскій корабль военный, отплывающій для вправъ до береговъ Конго, мали инструкціи, чтобы заняли отповѣдны пункты на берегахъ въ цѣляхъ колонизаційныхъ.

— Вѣсть тая показалася однажды, якъ вже отъ разу можна было отгадати, безъосновною. — Фактомъ есть въ цѣломъ згаданомъ донесеню лишь то, что 4 корветы получили приказъ отплысти, всякихъ же заданій комбіппадъ нрадоставляются.

Судъ задавъ присяжнымъ пытаня не только мордъ, але такожъ на убійство и на оборону вечну власного житя.

Ц. к. прокураторія (п. Ляхавецъ), поддержу-
чи актъ обжалования, добавала намѣреный мордъ тóмъ, що обжалований ще тогды, якъ сидѣвъ
кований въ арештѣ, мавъ сказать, що жалуе,

всяки же дальши комбинаціи представляются просто выдумками. — Приказъ окупациі земель надъ Конго давъ бы ся загаломъ лишь пôдъ тымъ условіемъ оправдати, коли-бъ Австрія мала въ тóмъ якій небудь интересъ, мѣжъ тымъ однакожъ монархія австро-угорска не має на території Конго нѣякихъ колоній анъ нѣякої торговлї, ко-
тра потрѣбувала бы охорони.

(*До скандаловъ въ хорватскому сойму*). На засѣданю зъ дня 26 н. с. серпня поставивъ президентъ Крестичъ внесенье, чтобы Давида Старцевича выключити черезъ 6 засѣдань отъ участія нарадахъ сойму, а позаякъ засѣданье сего-жъ дня мусѣло бути закрыте, то доперва на другій день могло зачасти формальне рѣшеніе въ той справѣ. Дня 27 серпня заявивъ президентъ на самомъ початку засѣданя, что клубъ національной партіи поставивъ внесенье на выключение Стар-

Оборонець, адв. дръ Мелітонъ Бучинський, уважавъ передо всѣмъ, що обжалований бувъ зъосновно арештований и выказавъ, що ц. к. прокураторія отъ слѣдства противъ нему о мниму адѣжъ ототупила, зъ чого виходить, що обжалований безъ вины бувъ кованый, голоджений, скованый, потому мимо зраненыхъ и опухлыхъ чукъ, зновъ скованый и зновъ катованый. Салетковъ здавалось цевне, що въ той пасѣцѣ отъ скованыль вязнемъ знущатися — коли се тихъ же рукъ, котрій за три дни и три ночи опухлі, и которыхъ по прежному скувати не пухлина, зсунулися кайданы. Утѣкати не бѣ обжалований, бо знатъ, що нехібно жандарми, щобъ его застрѣлитъ, — отже ратуючи свою до биту голову, свое житье, скопивъ жандарма, щобъ его обезсилити, а коли жандармъ обрався до его горла и якъ лѣкаръ се потверди, близькій бувъ обжалованого на смерть завати. то въ конечнїй оборонѣ власної жизни мѣгъ обжалований попуститися горла жандарму, ажъ учувъ свою шию вольну, а тогды жандармъ уже бувъ безъ духа. Не було отже у обжалованого нѣ забійчого, нѣ непріязнного намѣрея, але бувъ несвѣдомый порывъ самозаховавчій, ередъ котрого доконавъ онъ на своїмъ катѣ конечної оборони власної жизни, котра

звича, по чѣмъ сей приступивъ до своеї обороны. Въ бесѣдѣ свой не щадивъ онъ горкихъ словъ правды для бѣльшости сойму и правительства, а позаякъ Старцевичъ доторкнувся такожъ справъ приватныхъ, приступивъ до него въ вызывающей позѣ бр. Змаичъ, и зачавъ ему грозити. Роздражненый до крайности Старцевичъ ударивъ Змаича, но заразъ приступили до него на приказъ президента жандармы и вывели его силою зъ салѣ. — Нѣчого не помогли замѣты и протести политичнýchъ пріятелѣвъ Старцевича, анъ оправдання президії; фактъ лишився фактомъ: въ хорватокомъ соймѣ выдалено посла опозиційного силою зъ салѣ. — На томъ самомъ засѣданю зашло такожъ рѣшене на виключеніе Тусканна и Ткалича, а позаякъ Тусканъ не хотѣвъ добровольно вийти зъ салѣ, то вывели его такожъ жандармы. — Се поступованье прихильної Мадярамъ бѣльшости сойму спонукало опозицію повздержатися отъ нарадъ сойму. — Старцевичеви и его сторонництву можна закинуты безтактнѣсть, можна бы ихъ назвати навѣть провокаторами скандаловъ, но не можна имъ отмовити хорватскаго патріотизму, а що они не отоять изолованій, но мають за собою масы народа, сего доказомъ оваціи, зготовленій для Тусканна въ Сисекъ, де жѣнки кидали ему підъ ноги цвѣты и де безчисленній товпи народа супроводжали его отъ музикую зъ дворца до дому.

ПЕРЕГЛЯДЬ ПОЛИТИЧНЫЙ

Австрійско-Угорська Монархія

(Депутація боснійськихъ селянъ.) Постія информацій часописа „Sriemski Hrvat“ задумали се ляне зъ округа Банялюки выслати до цѣсарської депутацію, котра мала-бы представити монарху жалобы населенія, бо всѣ жалѣ и скарги, які за носили дотеперь селяне до властей, не отнесли никакого результата. Передъ высланьемъ депутати рѣшили селяне отнестишись ще до центральної власти въ Сераевѣ. — „Щобы селянамъ не за кидали — пише „Sriemski Hrvat“ — що не деркалися законної дороги и щобы знали, якъ дѣлается въ Боснії и Герцеговинѣ, а именно въ турецкій Хорватії, выправились Стефанъ Станичъ громады Станичъ и Тома Деличъ зъ громады Маєвацъ до Сераєва, щобы въ имени сихъ якъ судѣдныхъ громадъ занести жалобу на невыносиме положеніе; они були тамъ 13 с. м. и вже вернулися. Дня 20 с. м. отправились тамъ въ бѣже цѣли зъ громадъ Буковаца, Комарицѣ, Миинѣ, Принявора, Севцаницѣ и Туньесталѣ — Паво Тубиничъ, а зъ Єговаца Рафаїлъ Лозанчићъ. Дня 22 с. м. їдуть въ той самой справѣ до Сераєва Лука Толичъ и Тадей Юричъ зъ Фочи. Всѣй мужѣ, котрій стоять въ звязи съ цѣлью на селеніемъ банилюцкого округа, побѣдить, наконецъ достанутъ потѣхи въ Сераевѣ, до Вѣдня, щобы єсаєви на письмѣ жалобы передати. — Дивно бѣничить „Sriemski Hrvat“ — що по окупації подносяться такій жалѣ въ Боснії! Но що-жъ робити земля тверда а небо высоке!“

(Поворотъ Кривошиїнъ.) Недавно повернули до своихъ осель колишній участники повстання въ Кривошиї. — „Pester Lloyd“, обговорюючи фактъ, говоритъ, що кождый Кривошиїнинъ до теперъ вернувся до дому, буде ставленый передъ судомъ выемковымъ въ Катаро, на котрого вільсто стоять въійсковий авдиторъ и отповѣдно до бльшої або меншої провини що до участія въ повстанню зъ р. 1881 буде мусѣвъ отсидѣти довгу або коротшу кару вязницѣ, поки зможе освятити съ своею родиною на своїмъ куску землѣ. — „Pester Lloyd“ довѣдується далѣше, що посли зг҃одъ збѣзнань всѣхъ утѣкачѣвъ въ подмовѣ довстання брали межи прочими живу участіе та-ожъ англійскій агитаторы, а редакція сеї газеты думає, що Англія залежало именно на томъ, щобы допустити дальніго походу Австрії въ області Ліму.

(Мнимі заходы колонизаційнї Австрії надо Конго). Передъ колькома днями подали „Нашвиг-ег Nachrichten“ вѣсть, що австрійский корабль, ѡренний, отплываючи для вправъ до береговъ Конго, мали інструкції, щобы заняли отповѣдній пункти на берегахъ въ цѣляхъ колонизаційнихъ. — Вѣсть тая показалася однакожъ, якъ вже отъ зазу можна було отгадати, безъосновною. — Фактъ єсть въ цѣломъ згаданомъ донесенію лишь то, що 4 корветы получили приказъ отплысти, який же дальший комбинації представляються просто выдумками. — Приказъ окупації землї въ Конго давъ бы ся загаломъ лишь підъ тымъ словіемъ оправдати, коли-бѣ Австрія мала въ мінъ якій небудь интересъ, мѣжъ тымъ однакожъ іонархія австро-угорска не має на території Конго нѣякихъ колоній аль нѣякої торговлї, котра потрѣбувала бы охорони.

(До скандаловъ въ хорватскому сойму). На сѣданю зъ дня 26 н. с. серпня поставивъ президентъ Крестичъ внесеніе, щобы Давида Старцевича виключити черезъ 6 засѣдань отъ участія на нарадахъ сойму, а позаякъ засѣданье сего-жъ сїя мусѣло бути закрыте, то доперва на другій день могло запасті формальне рѣшеніе въ той правѣ. Дня 27 серпня заявивъ президентъ на мінъ початку засѣдання, що клубъ національної партії поставивъ внесеніе на виключеніе Старцевича, по чѣмъ сей приступивъ до своєї оборони. Въ бесѣдѣ своїй не щадивъ онъ горкіхъ правъ для большости сойму и правительства, а позаякъ Старцевичъ доторкнувся такожъ правъ приватнихъ, приступивъ до него въ виваючої позѣ бр. Змаичъ, и зачавъ ему грози. Роздражненій до крайности Старцевичъ засѣдавъ Змаича, но заразъ приступили до него приказъ президента жандарми и вивели его зъ салѣ. — Нѣчого не помогли замѣты и отесты политичнїхъ пріятелївъ Старцевича, ѡ є оправдання президії; фактъ лишився фактомъ: въ хорватскомъ соймѣ выдалено посла позиційного силою зъ салѣ. — На томъ мінъ засѣданю запало такожъ рѣшеніе на виключеніе Тусканна и Ткалича, а позаякъ Тусканъ хотѣвъ добровольно вийти зъ салѣ, то вивели ѿ такожъ жандарми. — Се поступованье присильной Мадярамъ большости сойму спонукало позицію повздержатися отъ нарадъ сойму. — Старцевичеви и его сторонництву можна закинути зтактичностъ, можна бути ихъ назвати навѣть прокураторами скандаловъ, но не можна имъ отмочити хорватского патріотизму, а що они не стоять изолованій, но мають за собою масы народа, то доказомъ овації, зготовленїй для Тусканна въ сесії, де жѣнки кидали ему підъ ноги цвѣты де безчисленнїи товпы народа супроводжали его музикую зъ дворця до дому.

ЗАГРАНИЦЯ.

Россія. По поводу приїзду царя до Варшавы заведено на розказъ ген.-губернатора Гурка пройти мѣры осторожности. Під часъ цѣлого поїту царя въ Варшавѣ мають бути въ тихъ

улицяхъ, черезъ котрѣ царь будеъ переѣзжатъ
двери и окна позамыканій, а на трамваю замѣсть
звычайныхъ кондукторовъ будутъ робити службу
полиційній агенты. По 11 год. вечеромъ будеъ
цѣломъ мѣстѣ заведена сторожа войскова въ по-
ліційна, котру зновъ будутъ контролювати вы-
шніи урядники державній. Зъ Петербурга прѣѣхахъ
велике число агентовъ полиційныхъ, котрї за-
мутся службою безпеченства. Перша кляса ох-
раны

агентовъ предназначена для найнизшихъ верстовъ супольности буде робити службу по шинкахъ подобныхъ подозрѣній мѣсцяхъ; друга кляса призначена для версты мѣщанськои, а трета для найвысшихъ круговъ розойдеться по вѣхъ найпершихъ готеляхъ и реставраціяхъ. Вздовжъ же лѣзницъ, особливожь на мѣсцяхъ, де перетинаються двѣ линіи, буде стояти сторожа, а цѣлы дворець буде обоставленый войскомъ. Під часъ побуту царя має отбутися баль дворскій, а въ театръ „Rozmaitości“ буде дане представленье для народа. — Вѣденській кореспондентъ до „Новихъ Врем.“ доносить о своїмъ разговорѣ съ однимъ

Врем. доносить о своемъ разговорѣ съ однимъ немецкимъ дипломатомъ, что отдалъ Всем...

и земцікимъ дипломатою, що слѣдує: Високій се-
достойникъ заявивъ мѣжъ другимъ, що интересы
Австріи и Россіи лишь тогды супротивлялись-бы
собѣ, наколи-бѣ Россія розпочала активну полі-
тику на балканськомъ півъостровѣ, до чого имо-
вѣрно не прїде, позаякъ Австрія не жадає нѣ-
чого б旣ше, якъ лишь задержаня дотеперѣшног
положеня свого. Що розказують о австрійской
пропагандѣ католицкїй, есть неправдою (?). Рос-
сійскій кореспонденты повинні стерегчися роз-
дражнювати народы сензаційными вѣстями, щ
лишь, якъ агитациіи передъ послѣдною вѣйною
могутъ шкодливо отдѣлати. Россія не має на
балканськомъ півъостровѣ жадныхъ интересовъ
реальныхъ, хиба лишь интересы чувовтвъ. Прав-
дивій интересы ея лежать зовсѣмъ де инде, а вла-
тивымъ непріятелемъ еи не есть Австрія, лише
Англія.

Сербія. Румунській король Карол І^{мртв}

Сербія. Румунський король Кароль I приїхавъ 30 мин. м. до Бѣлграду на яхтѣ „Стефан Великій“ о 11 год. передъ полуднемъ. Въ пристани дожидали вже его король Мілянъ въ мундурѣ румунського полковника. Скоро лишь румунській король приїхавъ, раздались 101 выстрѣлъ зъ пушокъ и музыка заграла румунській имъ народный. Вздовжъ улицѣ ажъ до королевской палаты було разставлене войско. Въ палатѣ повинтили короля Кароля сербска королева и наслѣдникъ престола. До зѣзду сего поки що не присоюють великого значеня политичнаго, все таки однакожъ можна его уважати наслѣдкомъ не малого впливу нового ходу политики на балканскомъ півостровѣ. Побутъ румунського короля въ Бѣлградѣ обмеженый лишь на одинъ день. По отъездѣ высокого гостя выбирається сербско-королевска родина въ дорогу до Вѣдня и приїзджає тамъ 2 с. м. о 6 год. рано. Королева вразъ ста наслѣдникомъ престола отъїзджає оттакъ до Висбаденъ, а король Мілянъ запрошеный австрійскимъ цѣсаремъ на маневры, замешкає яко его гость въ цѣсарской палатѣ въ Вѣдни.

Сгинетъ. Англія приготовляє на осень великий походъ военный до Судану, а войско, назначенное до сеи кампаніи, буде далеко сильнѣйше, якъ се можна було допускати. Постія найновѣйшихъ вѣдомостей має цѣла армія судаильска вносити 14000 людей, зъ которыхъ 7000 назначеныхъ до походу на Картумъ. Коменду надъ цѣлою армією обоймає ген. Вольселей. Онъ выготивъ вже цѣлый плянъ походу, постія котрого цѣла армія прибуде 7 шадолиста до Донголѣ. Гордонъ все ще держится крѣпко и отважно въ Картумѣ. Здавалось, что о нѣмъ вже и слыхъ загинувъ; тымъ часомъ доносятъ зъ Судану, что двѣ недѣлѣ тому назадъ ворохобники черезъ два дні держали Картумъ въ осадѣ; Гордонъ однакожъ часливо побивъ ворохобниковъ и розбогнавъ ихъ

НОВИНКИ

— Зъ причины выѣзду редактора „Дѣла“ на короткій
часъ зо Львова обнявъ отъ нынѣшнаго дня отвѣ-
тнѣстъ за редакцію п. Кирillo Кахніковичъ.

— Є. В. цѣсарь дарувавъ погорѣльцямъ Топор-
а, въ повѣтѣ бродскому, 500 зр. запомоги.

— Жидовскій разбой показався сими днями въ мѣ-

точку Войниловъ коло Калуша. Дня 29 я. сер-
ня выбухъ у Войниловъ пожаръ въ жидовокомъ
омъ коло самой церкви св. Николая. Щобъ огонь
бмежити на горючій домъ, а не пустити его даль-
не на церковь, начальникъ громады, господарь
Стефанъ Лавръй, розпорядивъ, щобы одну отъну

такъ вже гровячого упадкомъ дому розобрati.
Киды, котрй, якъ звѣтно, по мѣсточкахъ черезъ
вое крайне недбальство даютъ майже все причину
до пожарныхъ нещасть, суиротивилися тому.
коли начальникъ громады почавъ съ колькома
юдьми стѣну розбирати, — посыпали жиды на
его градъ камїня. Мала громадка христіянъ,
баючи о свою церковь, угасила огонь, — але
цѣлый часъ летѣвъ на нихъ градъ камїня отъ
идовы, котра, розумѣсся, стояла безчинно и ве-
ещала на всѣ голосы. Христіянамъ удалось огонь
угасити и церковь уратувати, але начальни-
ца громады и колькохъ господарѣвъ
идова тяжко покалѣчила. Пожаръ, бой-
и гвалтъ тревали цѣлу годину, а жандарме-
я, котра мала только сто кроковъ до мѣсця жи-
вскаго розбою, черезъ цѣлый часъ не явилася.
или-бъ не тое, що бувъ день робочій и що хри-
стіянъ було менше, якъ жидовъ, — було бы прій-

- Дѣло т. зв. „розруху“ въ Копычинцяхъ, котре, якъ
бѣстно, окончилося трагичною смертію колькохъ
їшанъ отъ куль жандармскихъ и арестами чи-

сленыхъ громадянъ, буде рѣшено вже на най-
блізшой сесії судовъ присяжныхъ въ Тернополи,
котра разпочинаєся 23 л. вересня с. р.

— Въ Заваловъ коло Підгасць зостане съ днемъ 1 лют. жовтня с. р. отворена школа дяківска и хорального спѣву. По при теоритичну и практичну науку дяківства и хорального спѣву будуть ученики що день занятій такожь ремесломъ, яке собѣ котрий выбере, чи то шевствомъ, чи краївствомъ, чи ковалствомъ, чи стельмахствомъ, якъ. такожь будуть учитися огородництва, садовництва и пчольництва. Маючай волю вступити до той школы, зволять отнести письменно до гр. к. уряду парохіяльного въ Заваловъ, котрий удейлить интересованымъ близшихъ вѣдомостей. Школа така есть теперь дуже на часѣ, а потребу ей доказує ажъ надто яснраво о. Д. Танячкевичъ въ статії „Економично-церковный дѣла“. Для того можемо сподѣватися, що кому не стане на выдатки до школы львівской и перемышлской, той загоститъ до Завалова.

— Поправы испытвъ зрѣлости отбудутся у Львовѣ въ гимназіи IV дня 11, въ гимназіи русской академичной письменный испытвъ 5, а устный 12, въ другой гимназіи 13, въ гимназіи Францъ-Іосифа 15, а въ реальнѣй школѣ 16 вересня с. р. Абитуріенты, що мають лишь поправку, повиннї зголоситися до дирекція одної зъ сихъ гимназій найпозднѣйше на два днї передъ вызначенymъ речинцемъ, а тѣ, що хотятъ приступити до цѣлого испыту, мусоять зголоситися жочь 8 днївъ на передъ. Лишь не-львовокї абитуріенты могутъ зголосуватися до котрої-небудь зъ наведеныхъ гимназій, львовскї же мусоять тамъ зголосуватися, де робили першій испытвъ при конці школьнаго року.

— Въ гимназіи въ Коломыи — якъ намъ зъ оттамъ доносятъ, — вже отъ якогось часу позволяютъ себѣ пп. профессоры Поляки такихъ оскорбляющихъ выходокъ противъ Русиновъ, что справ-

дѣ треба дивуватися, якъ можуть такъ запознавати свое правдиве покликанье: освѣчати и въховувати молодѣжь на рускѣ землї, — а въ овѣтыни науки провадити якісъ політичнай тенденції и агитації, котрї можуть уходити всюди деинде, а толькo не въ школѣ. Видко, справа п. Махницкого, котрого зъ тои причини передъ колькома лѣтами мусѣли вже перенести на Мазуры, вивѣтрѣла зъ памяті наслѣдуючихъ его пановъ! Пр. Кубишталь на лекціяхъ всеовѣтної исторіи, або ще частѣйше на лекціяхъ исторіи „*kraju rodzinnego*“, выкладаючи цѣлыми годинами о Польши „одъ моржа до моржа“ говорить такій рѣчи, якъ ось, що „правдива корона польска лежить скоронена у одного зъ польскихъ вельможъ и при слу-чайнosti покажеся овѣтowi“, що „z trzech partyj Rusinów tylko ci tają slusznośc, którgu przuza ja wspólnośc z Polakami“, и т. д. До улюбленихъ темъ его належить высмѣванье рускихъ селянъ черезъ всякий дотепній (?) анекдоты про нихъ. — По той самой дорозѣ, хочь осторожнѣйше, посту-пає и проф. Вайгель, авторъ колькохъ польскихъ книжочекъ. Той высмѣвае руске слово, перекру-чує рускій прозвища и тымъ взбуждує погорду до русчины, а уживас неразъ до тои цѣли словъ та-кихъ, котрї личать хиба гостеви зъ найнизшого сорта шинку коломыйскаго. — Проф. математики Сокальскій, хочь отъ недавна, але взявся такожъ ити олѣдомъ своихъ товаришѣвъ. Минувшого ро-ку выклікавъ одного ученика зъ V клясы, ко-того назва кончилася на —ичъ, черезъ —ski, а коли той не бѣ разу подносився зъ мѣсця, то потому п. професоръ выгадувавъ ему при табли-ци: „*Matematyki nie umiesz, a po moskiewosku gadać na gupki umiesz*“... Свою дорогою, що такій титулы, якъ „*łajdaku*“, „*galganie*“ — суть у него на порядку дневнѣмъ, хочь-бы и въ VII або VIII клясѣ. — О проф. Крыцльському будо вже писано въ „Дѣлѣ“. — Въ загалѣ-жь всѣ профе-соры Поляки звертаютъ особливу увагу на те, чи Русини ученики не читають рускихъ книжокъ... (а руска яка небудь книжка уважаєся „*zakaza-na*“...) Розумѣєся, що въ бібліотецѣ гімназіяль-

ной, если на колькасотъ польскихъ патріотично заправленыхъ книжокъ знайдеся кольканайцять руокихъ, то и се велика лаока, если ученикъ Руинъ дѣстане... Рускій языкъ выкладається въ деякихъ клясахъ, якъ за напасть... бувас и такъ, що ученики мують поправляти свого учителя... Супротивъ всего того звертаємо увагу рѣщаючихъ властей, щобы вглянули вже разъ въ гимназію коломыйоку... а найлучше було-бы, щобы горячихъ поборниковъ полонізаціи — передвигли на польскую землю на Мазахи.

— Зъ Рогатына пишутъ намъ: Приходникъ Рогатына, видячи въ своихъ церквахъ много старожитностей, удавоя до Выдѣлу краевого о субвенцію для утриманія тыхъ старинныхъ памятокъ. Выдѣлъ краевый припоручивъ п. гр. Войтѣху Дѣдушицкому оглянути, чи дѣйстно суть такъ давніи памятки въ Рогатынѣ и чи достойніи они уважи и охороненія. Въ серпнѣ с. р. прибувъ гр. Дѣдушицкій и зачавъ оглядати. Заставъ бѣ церкви св. Духа и знайшовъ слѣдующе. Церковь сама, иконо будынокъ, есть деревяна, въ стилѣ готицкому, кихъ дуже мало въ Галичинѣ; вѣкъ еи оягає дальше, якъ до XIV-го отолѣття. Подъ церквою на стѣнѣ висить образъ малёваный на полотнѣ, представляючій муки въ пеклѣ. По думцѣ гр. В. Дѣдушицкого есть онъ ще зъ XIII вѣку. Иокутва въ нѣмъ нема, только для древности заслужуе на охороненіе. Гр. Д—цкій казавъ его до сего до Єзуаполя приставити, чтобы маляръ консерваторскій его отновивъ. Въ церкви св. Духа суть иконостасы. Одинъ на боцѣ на стѣнѣ, перенесеный зъ знесеного монастыря зъ Переновки, подъ нимъ нашись, что перенесеный року 1520. Другій иконостасъ въ звычайному мѣсци. Того иконостаса прекрасна робота малярска походитъ

въ XIV вѣку. На пѣнидичныхъ дверехъ входу есть изображеніе св. Михаила, а по другой сторонѣ такоже на дверехъ Мелхиседекъ; оба ти прекрасны образы добре консервированы. Тамтого року зъ Пракоско консерватори бувъ агентъ и конче хотѣлъ ихъ закупити до Пракоско музея, але приходникъ не приставъ на те — наѣ крае буде въ краю. Иконастасъ цѣлый и тиѣ два образы узнали п. консерваторъ гдѣмъ отиши и заховали отъ заглады. Дальше удався п. консерваторъ до церкви Рождества Пр. Богородицѣ. Есть то церковь муромана після лѣтніи ще при концѣ тысячелѣтія, построена въ стилі чисто византійскому, була вже въ роцѣ 1200 церковью епіскопскою, есть зъ такого самаго матеріалу будована, що замокъ галицкій. П. консерваторъ удержує, що она має найменше 600 лѣтъ и вірѣть таку думку, що если-бъ тая церковь стояла не въ Рогатинѣ, але въ Римѣ, то зѣ свѣта зѣльки бы бачили єї структуру, бо подобныхъ церквей мало въ Европѣ. Таа церковь була въ рр. 1867—1873 внутрь отновлена, а підъ часомъ того двохъ намѣстникъ образы: Ісуса Христа и Матері Божої іншими заступленіемъ. П. консерваторъ замѣтилъ, що тиѣ давніи образы суть большої вартості отъ новихъ и припоручивъ стару на мѣсце поставити, а на тиѣ и край повиненъ дати субвенцію. Онат такж одушевивши будовою той церкви, що освіливши увагу звернувъ на те, щобъ єї привести до першого стану. Только-жъ до сего треба значнихъ фондівъ зъ скарбу краевого на одобру ухвалу сеймову. Теперійшій приходникъ рогатинськихъ знайшовъ межи рапутемъ: поломаными єхтарями, кадильницами и пр. чаши пізньомъ погнези, занечищено, а вязши єї въ руки по роботѣ познавъ, що се дѣло штуки, давъ до умѣстного золотника, щобъ нѣчо не перемѣняло только погнезе напростовувавъ и отчиствавъ. П. консерваторъ оглянувъ туашу, призначавъ яко мечтави (она зъ золота) осбнну вартостъ, а яко дѣло штуки вартостъ до 10.000 зр., бо се флорентинска стародавна робота, и заявивъ, що якъ буде запроваджувати музей старожитностей краевихъ, годіють єї взяти до того музея. Дальше удався п. консерваторъ до церкви св. Николая, до той церкви, котрої душпастыремъ бувъ колись отецъ славної Роксолани. Тамт суть и підъ церковю стары образы, межи тими колька дуже древнихъ, достойнихъ консервациі. Таа церковь деревяна; єї вѣкъ після будовли може бути 400 до 500 лѣтъ, але образы (иконостасъ) зраджують дальший вѣкъ, бо образы суть зъ XIV століття, дуже красні, только вѣкомъ черезъ окопчене зъ свѣта и кадила почорнили. П. консерваторъ зауважавъ, що яко старожитній и дѣло искусства заслугують они на отновленіе, и обѣцавъ промовляти за субвенцію краевою. Въ Рогатинѣ можуть дѣла искусствъ знаходитися, бо Рогатинъ довгій лѣтъ, а вже и по запровадженію въ краю, бувъ підъ управою патріархії Царгородскихъ и оттамъ и дѣла искусствъ походили...

— Мишуга-Филиппи. „Fremdenblatt“ доносить, що молодий „Італіанець“ Филиши, котрый гостят тепер въ варшавській оперѣ, спѣвавъ 29 серпня для пробы въ вѣденській оперѣ придворной передъ директоромъ сеї оперы Яннеромъ. Молодий спѣвакъ дався почутіи съ уривками зъ оперѣ „Голяръ зъ Севільї“ и „Марта“. Директоръ Яннеръ, котрому свѣжий и симпатичный голосъ п. Филиши дуже сподобався, ангажувавъ его на мѣсцѣ сеїння до вѣденській оперы и припоручивъ ему научитися колька партії по нѣмецки. Желаемо „молодому Італіанцу“ — якихъ мімохомо дому оказавши, єсть у Вѣдні досить въ родѣ звѣстного „der unternehmungslustige Italiener von Leitomischl“ — вояжного щастя до нового виступлення на ширшомъ полі Мельпомені и мы тѣшились бы въ двохъ такъ, якъ-бы мы почули що то не якій-ось „Італіанець“, а таки наша землякъ, щирый Русинъ, що не встыдається свого народу, добившися до такої славы. Не винуємо впрочемъ п. Филиппи; не бѣ тому виненъ, але наше вихованье, що до недавна ще учило настъ цуратися всѣмъ и встыдатися всего, що наше родне, що руске. Не диво отже, що зъ Русинівъ маємо вже навѣть и „молодихъ Італіанцівъ“...

— Зѣбръ роботниківъ львівськихъ. На минувшу недѣлю скликали плякатами висл. капитанъ Кестліхъ и преціляръ Шпіцеръ зѣбръ роботниківъ до городу Прохаска на нараду надъ заложенiemъ роботничого товариства „Wutgraj“. Ініціаторы збору бажали надати товариству характеръ філантропійно-запомоговий. Тымъ часомъ на зборѣ показалося, що большої роботниківъ перенята ідея соціалізму и зѣбръ принявъ зовѣмъ іншій характеръ, нѣжъ якій бажали ему надати ініціаторы збору. Предбѣдателемъ збору выбрано друкаря соціаліста, п. Маньковскаго, а бѣнъ обнімаючи предбѣдателство заявивъ, що цѣлій проектованого статута товариства не знає и постанивъ внесеніе, щобъ выбрать зъ роботниківъ комісію для укладу отвѣтного статута. Розпочалася дебата и всѣ беоїдники промовляли въ дусѣ соціалістичній, жалуючись на свою кривду отъ майстрівъ и на нужду. На кождий драстичній висказъ вибухали гучні брава. Комісары поліції не мігъ дати собї ради: колька разомъ взывали зѣбранихъ, щобъ зъ дискусії вилючили політаку, але предбѣдатель ему отповѣвъ, що „нужда и взысканіе — то не політика, але справа чисто економічна; роботники о політику зовѣмъ не дбають“. Наконецъ друкарь, п. Колажакъ, пригадавъ, що того дні власне принадає роціца смерти звѣстного нѣмецкого організа-

тора соціаліста, Фердинанда Лессала, и възвавъ зѣбранихъ, щобъ почтили єго память окликомъ. Зѣбръ съ ентузіазмомъ вибѣгъ окликъ. Підъ конецъ выбрано комітетъ зъ 8 роботниківъ для укладу „отповѣдного“ статута для роботничого товариства.

— Холера въ Італії и полуднєвій Франції. Для 30 ліпнія померло въ Спеції 24 осбѣ на холеру, въ Генуї 4, въ Буска 20, въ Бергамо було 15 недужихъ, зъ помѣжъ котрихъ 6 померло; въ Масса Карпра 14 недужихъ, зъ 6 случаївъ смерти. Въ другихъ мѣсцевостяхъ, де провіася холера, число помершихъ виносило въ послѣдніхъ 24 год. бѣ 1 до 6 або 7. Въ полуднєвій Франції холера не збільшашася ізъ зменшується, лише стоять на ровні. Въ послѣдніхъ 24 год. число помершихъ въ Marsipії виносило 8, въ Тулонѣ и департаментѣ Гардъ 1, а въ всѣхъдніхъ Піренеяхъ 8.

— Сибирь въ серпнію. Зѣ Інсбруку, Ішль и Ауссе доносять, що въ Альпахъ, особливо жъ въ Еталь упавъ 25 мін. і. такій сибірь, що покривъ майже по коліна всїхъ полонини, а худобу треба було згнанти въ долы, бо всї паша була засыпана снігомъ.

— Намѣстництво перенесло комисарівъ повѣто-выхъ: Йоркаша-Коха зъ Бойхѣ до намѣстництва, Юрія Півоцкого зъ Скалату до намѣстництва, Маріяна Неничу зъ Ропчицъ до Скалату, Романа Шимановскаго зъ Боснії до староства въ Золочеві; провізоричніхъ конціністовъ намѣстництва: Генрика Крафгія зъ Городка до Ропчицъ, Шелиговскаго зъ Жовкви до Грибова и адъюнкта повѣтового Феликса Бежанійского зъ Мельца до Дрогобича; практикантовъ концептовыхъ: Матковскаго зъ Бережанъ до Мельца, Іосифа Світальського зъ намѣстництва до Городка, Артура Мильера зъ намѣстництва до Косова и Лесьецького зъ намѣстництва до Рогатини.

— Антихристъ чи снажений чоловѣкъ? „Русскій Куръ“ розказує, що до одного села, положеного въ далекої всѣхдній губернії приїхавъ сюди вакацій студентъ зъ Москви и привезъ съ собою вельоципедъ. Розгостишивши дома одного красного дня задумавъ бѣти проїхатися вельоципедомъ по селу. Ледве побачили его селяне, якъ вже почали бѣти него хреститися и вѣткать, а по селу рознеслася скоро вѣстка, що явився антихристъ і єздить по селу на одному колесѣ. Подобний случай розказують нѣмецкія газети. Въ якому маломъ мѣстоціку въ Турингії появився бувъ вѣдьмаво такожъ якісь любитель єзды на вельоципедахъ и ставъ єздити по улиці. Якісь малій хлощина, побачивши его, вѣгає до хати перетрощаний и кричить: „Мамо, мамо! той чоловѣкъ, що острити ножій, сказиво! скопиво! тобо-чило свое межи ноги и бѣгає съ нимъ по улиці!“

Вѣсти Архієпархіальні.

Зъ Епархії Перемышльской.

Въ пропозицію на пар. Гаї, дек. дрогобицкого, принятій оо. 1) Яремкевичъ Петро, 2) Венгрионовичъ Мих., 3) Підлуцкий Іосифъ, 4) Половиновичъ Юліантъ, 5) Лонцкій Симонъ, 6) Голо-вацкій Волод., 7) Менцѣнській Ем., 8) Грушкевичъ Ем., 9) Рудавський Антоній, 10) Ільницкій Генрихъ, 11) Глушкевичъ Теоф., 12) Калимонъ Мих., 13) Підлуцкий Іоанъ, 14) Козакевичъ Іосифъ, 15) Гощовський Вас., 19) Іваськова Іоанъ, 17) Капко Дим. и 18) Козакъ Іоанъ.

До каноничної інституції завозованій оо.: 1) Подолинський Філемонъ на Лазы, дек. ярославскаго, 2) Стецишинъ Алек. на Залізку волю, дек. ярославскаго, 3) Ростиславъ Вишневський на Болестрашичъ, дек. перемиського.

Презенту на парохію Брониця, дек. мокраинського, получивъ о. Кириль Рудавський зъ Лип'яго.

Личний додатокъ 100 зр. зъ релігійного фонда на дальшій три лѣта получивъ о. Мих. Ридзай, парохъ Флоринка, дек. мушинського.

Отличія кривошанській получивъ о. Мих. Грында, парохъ въ Юрівцяхъ, дек. сяніцького.

ПОСЛѢДНІЙ ВѢДОМОСТИ.

Сегодня по богослуженіяхъ въ Успенській церкви и въ лат. катедрѣ открыты п. маршалокъ о 12 годинѣ продовженіе торбочній сесії сойму. Зѣ рускихъ пословъ явилися: пп. Романчукъ, о. Сѣчинський, дръ Антоневичъ, Охримовичъ, сов. Бережницкій и Билинський. — Маршалокъ открылъ виаданье загадкою про повѣнь. Шкода загальна 13½ миліона зр. Опідза заразъ розпочалися дебаты, азъ котрихъ адамо справу слѣдуючимъ разомъ. Теперъ вгадаємо лише, що при справовданію комісії люстраційної забрали голосъ наші посли Антоневичъ и Сѣчинський и домагалися лучшої контролѣ бѣти Выдѣлу краевого.

Аптека РУКЕРА во Львовѣ

1009 (79—?) поручач

Спеціальности и универсальний сред-
ства французский и іншій, якъ черезъ ню такъ
и черезъ іншій фирмъ оповѣщувани.

Курсъ зѣбрка

зѣ для 22 л. серпня 1884.

Цѣна за 100 кильограммовъ.		
	зр	кр.
Пшеница червона . . .	7 25	8 25
Жито	6 —	6 50
Ячмінь	5 50	7 —
Овесъ	5 50	6 —
Гречка	6 25	7 25
Кокорудза стара . . .	—	—
нова	—	—
Пророць	—	—
Горохъ до варки . . .	—	—
нас. . . .	—	—
Сочевиця	—	—
Фасолі	—	—
Бобъ	—	—
Выкса	—	—
Копюшина (передва) . .	—	—
Аніж	—	—
плоскій	—	—
Кминъ	—	—
Рѣпникъ зимовий . .	11 50	12
лѣтній	—	—
Ржій (Линника) . . .	—	—
насѣнніе лінніе . .	—	—
насѣнніе копопляне . .	—	—
Хмель за 100 кил. .	120	170

Ручну молотельню

и сѣчкарню

въ добромъ станѣ можна набути на приходѣ въ Маковиску, близь Ярослава.

Близь вѣдомості удѣляє мѣсцевий учитель. (1—3)

„Скошений цвѣтъ“

образокъ зъ галицкого житя

Василя Барвінка.

Цѣна 1 зр., съ пересылкою 1 зр. 20 кр.

Достати можна въ адміністрації „Дѣла“ або въ книгарні Ставропігійської.

„Беззатанніе сватаньї“

образокъ зъ галицкого житя, написавъ Василь Барвінокъ, стор. 356 въ 16-у. Цѣна 80 кр., съ пересылкою 90 кр.

Достати можна въ адміністрації „Дѣла“ або въ книгарні Ставропігійської.

„ВЪ ОБОРОНЬ ЧЕСТИ“

повѣсть Г. Раймунда въ трьхъ частяхъ. Цѣна 2 зр. 50 кр., съ пересылкою 2 зр. 70 кр. (Повѣсть таа стоїть въ оригиналѣ нѣмецкому 8 зр. 40 кр.)

Достати можна въ Адміністрації „Дѣла“.

„МЕРТВИЙ ДУШЪ“

гумористична повѣсть Микол